

phoenix nu are cuib

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

din jarul inimii mele își înălță zborul
absolutul o înghite molcom și cască a plictiseală

de câteva zile am uitat să dorm
pe obraji destinul îmi desenează hărți
cearcănele adânci
abis între ieri și mâine
prezentul este un loc unde nu mă aflu niciodată

îți treci arătătorul peste buzele mele
ca și cum ai contura ultimul sărut
o amintire îndepărtată
tresare în ciobul de cer oglindit în asfaltul ud
unde ești tu
unde încep eu
și cât din noi lipsește să fim întregi

phoenix nu are cuib
decât în imaginația noastră
o phoenix e iubirea mea pentru tine
arde intens
fără să-i pese că moartea o somează la fiecare intersecție

iartă-mă dacă te-am ucis
găsește puterea să renaști înăuntrul meu

m-ai frământat din jarul iubirilor nestinse
aripile mi-au devenit flăcări învelindu-ți iubirea
un basm cu herghelii de fluturi desenând zigzaguri în artere

uneori arzi mai tare ca phoenix
te consumi alături de mine
cenușa ni se-amestecă devenind o singură substanță
avidă să explodeze dintr-o scânteie
murim spre a renaște cu dorința de înalt în sânge

dă-mi aripa să-mi acopăr ochii
să nu văd infinitul cum îmi atinge pleoapele
să nu mă curteze abisul căscat sub noi
o clipă doar când nu-ți simt flacăra
mă prăbușesc în vid
rotindu-mă la întâmplare
fără nicio lege

fără niciun sens

mi-ai mângâiat fiecare respirație
aripile mi-au crescut sub atingerea ta
nu încap în alt cuib
nici nu există unul
mai mare ca inima
unde ard și renasc în fiecare an

mă doare când mă ucizi
dar știu că mă ajuți să renasc mai tânăr c-o primăvară

liliana trif & ioan grigoraș